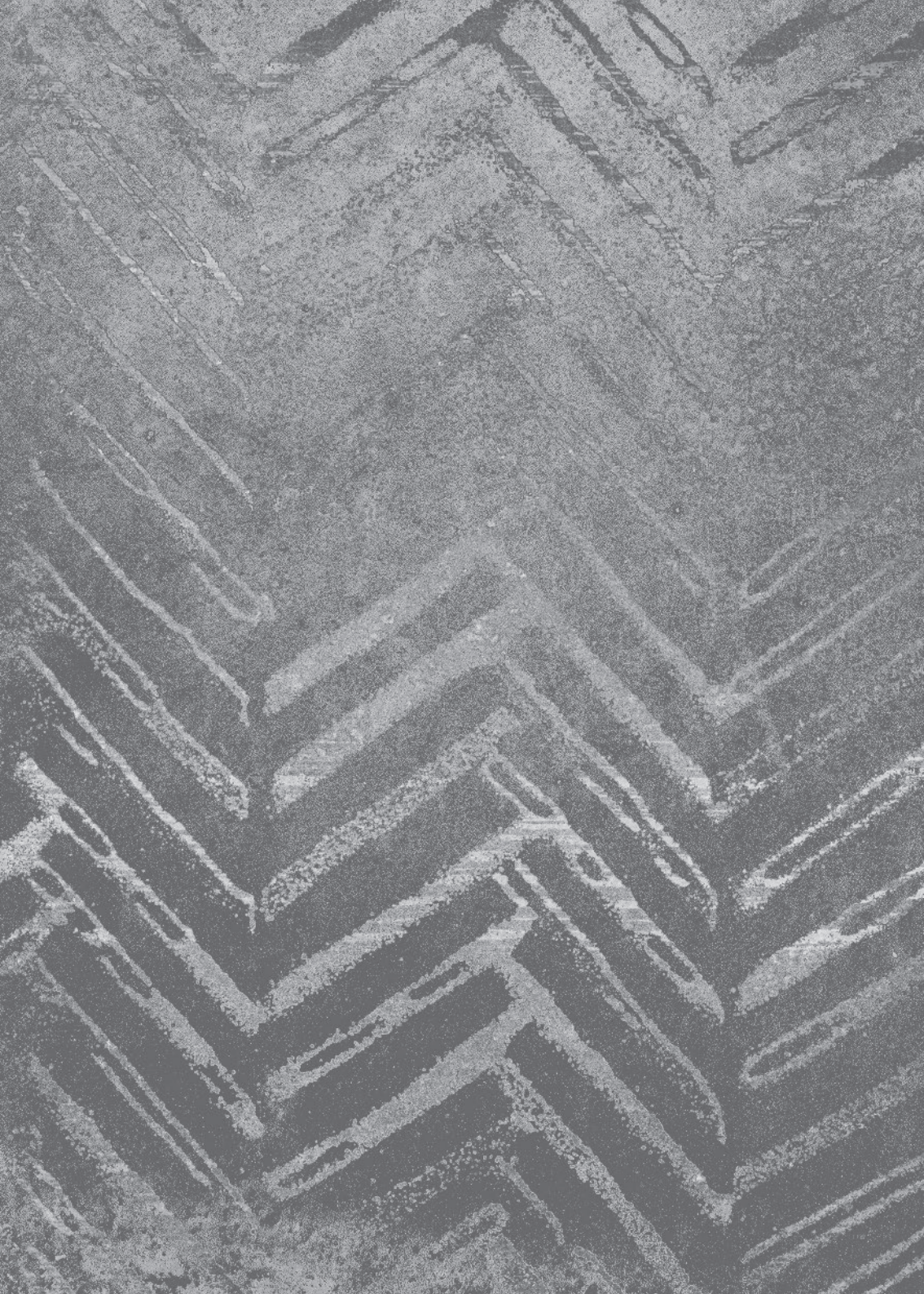

VIDES XAVIER ALIAGA DESAFINADES

Edició revisada per l'autor

PRIMERA PART: ELS ENDERROCS

*Y si todo va tan bien,
si todo va tan bien,
por qué este dolor que siento.*

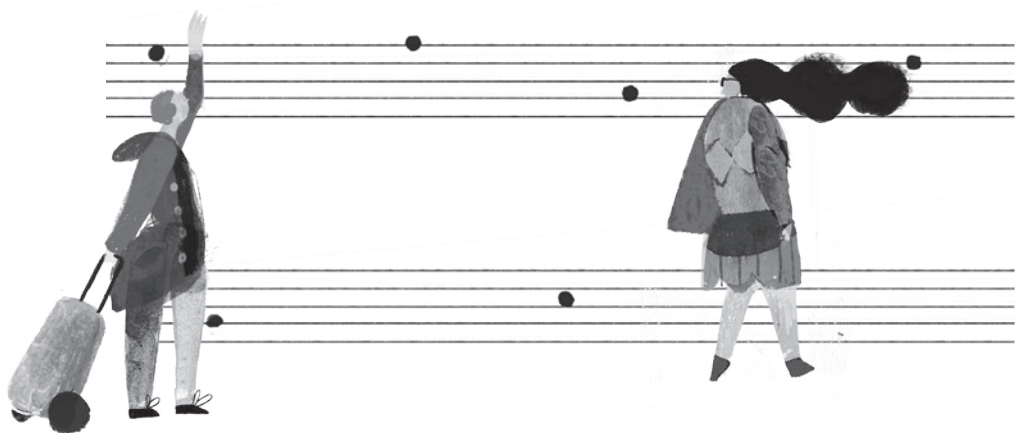
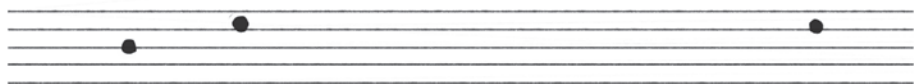
*Y si todo va tan bien,
y si todo es tan sencillo,
por qué este vacío que siento.*

*Si está bien, si es tan fácil,
¿por qué duele así?,
¿por qué duele así
por dentro? (...)*

LOS PLANETAS, «Si está bien»

*When you sleep
What do you see
A million stars to wish upon
Or just me
And oh she spoke so softly, to me
As we drifted off, to sleep
When you sleep
What do you see
A million stars you've dreamt upon
Or just me
And oh she spoke so sweetly, to me
As we drifted off, to sleep
And oh she spoke so softly, to me
As we drifted off, to sleep*

MICAH P. HINSON, «Drift off to sleep»

El baf de peus i suor condensats a la roba s'estén arreu del comboi, com una boira densa que penetra sense permís al meu nas. Una putada de debò. De camí al bar, quan passo pel vagó de primera classe, lliure de l'aire viciat del meu, faig una alenada reparadora. La diferència en el preu del bitllet: més espai on encabir les cames, diaris i esmorzar de franc. Oxigen sense efluis desagradosos. Consumeixo una birra, en la minúscula i incòmoda barra, a preu de terrassa de la plaça Catalunya. Una parella d'avis amb aspecte de pagesos jubilats estudia estupefacta els preus desorbitats de la carta. Un paio amb corbata s'hi menja un entrepà mentre mira un diari obert per les pàgines econòmiques, navegant desordenadament pels indesxifrables vaivens dels mercats borsaris, amb posat irreflexiu de deutes impagats. Paisatge avorrit, de natura transformada per la mà de l'home. Un dels eufemismes de la degradació, continu urbà i periurbà. Fullejo una avorrida revista sobre viatges amb signatures tan selectes i conegudes com tedioses. Però no soc capaç de concentrar-me en cap dels elegants i insípidos escrits. Penso en l'Alícia tota l'estona. Torno a fer-li un truc, però no m'agafa el mòbil. Sospiro que l'empipament li durarà uns quants dies. O potser anirà per més llarg aquesta vegada.

Tornada al meu seient. Davant, un grapat de turistes de motxilla, previsiblement britànics, quatre nois i dues noies, ronquen com a porcs amb els peus enlairats, dipositats els uns sobre els altres com una trena. La pestilència s'adhereix

a la gola. El revisor hi ha passat per davant, fa una estona, però s'ha fet el desentès. Segur que no parla una merda d'anglès. No em compliqueu la vida: aquestes coses acaben amb els guiris artificialment ofesos, crescuts davant l'autoritat per ser a molts quilòmetres de casa. Enviaran a prendre pel cul el revisor. *Fuck you*, nois. A fotre al camp. Els mateixos cadells de l'Europa suposadament més civilitzada que han convertit Barcelona en un femer infecte i perfectament cosmopolita. Tanco els ulls i miro de relaxar-me. Quina merda haver oblidat l'iPod. Les presses. M'ajudaria a evadir-me. Penso en l'Àlicia, la seva pell, els seus pits fregant la meua cara, el seu cul geomètricament perfecte, la calidesa del seu cony... Les fantasies sexuals amb ella funcionen millor quan està empipada, com si fos més valuós el sexe en perill d'extinció. I aquest cop està més empipada que mai. Els meus ulls romanen tancats i m'acut a la ment una de les filles de la Gran Bretanya, una rossa pigada de cabells desordenats per la desídia noctàmbula. L'havia vista dreta, una mica abans. Una femella poderosíssima. Més alta que no pas jo i amb la carn generosa, suficient per organitzar-hi un safari luxuriós. M'imagino com seria cardar amb ella al lavabo, tenir al meu abast el seu cul generós, albi, de natges infinites. Acabo per trempar. I tinc la temptació de visitar el lavabo. Obro els ulls. Sorprenentment, el revisor parla amb els guiris. Els comenta alguna cosa, gairebé a cau d'orella, que no arribo a descodificar. Baixen les potes infectes a terra i es posen les vambes pudents. No hi ha *fuck you* ni males maneres, sinó una certa disciplina irreflexiva, automàtica, displicent. Toca

revisar la meua fe en la humanitat i, de passada, la mania de prejutjar-ho tot. Em passa l'erecció. I la flaire sembla rebaixada un parell de graus. Podré dormir encara que només sigui els vint minuts que resten per arribar a València. Un silenci sobtat hi ajuda... Fins que un nen *take-balls* de les fileres de darrere clausura la seva migdiada i decideix recórrer el vagó en ambdós sentits escridassant sense treva i sense que els progenitors es donin per al·ludits. Son avortada. Giragones mentals a la conversa d'ahir a la nit.

Potser he trigat massa a dir-l'hi, però no sabia com fer-ho, no sabia quines serien les paraules adients. Ara o mai. L'Àlicia recorria l'habitació de banda a banda, nua encara, i repetia una vegada i una altra que com m'atrevia a fer-li això, amb el que li havia costat trobar plaça a prop de Barna, quan podia haver tornat a casa seva, com podia fer saltar pels aires tot el que havíem parlat. Ara, que s'obria una finestra, em despenjava acceptant una feina «de merda», en una empresa d'exploatadors que gosava enviar-me fora. «A València! Tu ho entens, Gerard? A València! No em digues que no és per a tornar-se boja!». A poc a poc s'anava esmoreint el seu caràcter esquerp, de valencianeta aguerrida, i apareixien les llàgrimes. Prefereixo la versió combativa; l'emocional em desarma. Gemegava i es queixava d'haver confessat el crim després d'enganyar-la amb un sopar car i romàntic, com si tingués alguna cosa a veure el dispendi amb el grau de romanticisme. Deia que jo havia emprat aquella estratègia miserable per fer la gran revelació, això sí, després de cardar. Ja posats, em deia, podia haver-l'hi deixat anar mentre follàvem, uns segons abans de

l'orgasme, entre gemecs. Em va dir que era un immadur, un egoïsta, un poca-solta, un titella, i algunes coses més. Coses del seu exuberant vocabulari de professora de català. Es va vestir com si a l'habitació s'hi estigués calant foc i va reben-tar la porta d'una manotada abrupta. Ara tampoc no m'agafa el telèfon. Tinc son. El nen, d'uns tres anys, o així, ha deixat de donar pel cul per iniciativa pròpia, previ suborn de bossa de patates olioses que van deixant un rastre al seu seient. Faig ús de l'insípid fil musical del tren per adormir-me.

Ja hi som. El tràfec de gent posant-se dreta, agafant les bosses i agredint amb elles els passatgers que encara es-tem asseguts. L'impacte de la maleta dels progenitors del maleït nen tocaous em desperta. La colònia britànica dorm encara. Amb els peus trets una altra vegada de les vambes dipositats còmodament sobre els seients contraris. Alguns fiten l'estació amb els ulls mig clucs i cara d'estrenyiment fins que en una lluminosa demostració d'intel·ligència una de les noies, la més suculenta de carns, confirma que, efectivament, aquella estació és la de València. A l'andana m'es-pera el Miquel. És de conya que el meu cunyat visqui ara a València. Ell m'acollirà uns dies, fins a trobar pis, ja m'ha dit que m'ajudarà en la recerca. Quan la seva germana se n'assabenti, l'esbrincarà. Per al Miquel, però, soc una mena de germà. El germà mascle que no té. Tot ha estat molt ràpid. Divendres, cita al despatx del cap de personal per informar-me que a València havien començat a treballar en el software i les aplicacions noves, que allà baix no hi havia ningú que tingués els coneixements suficients i que era

molt urgent. No hi va afegir res més. Allò no era el rotllo de consultar si em venia de gust canviar d'aires un temps i fer-li un favor a l'empresa... Era una ordre imperativa. Li vaig preguntar quant de temps trigaria a tornar a casa. «Depèn». Va contestar amb deixadesa, com si li importés una merda. Dissabte, l'episodi amb l'Àlícia. Avui diumenge ja soc aquí. Demà dilluns contemplaré el rostre del nou cap que, indefectiblement, acabaré odiant.

Fem un sopar amb el Miquel i l'Esther, la seva companya, una noia de vint-i-cinc anys beneïda per la natura, l'edat de la plenitud i una dieta vegetariana bastant estricta. Com deia una pel·lícula, el títol de la qual he oblidat, noies com l'Esther són la raó que als homes ens agradin tant les dones. La típica neohippie vestida amb un curós *look* informal, que no porta sostenidors i vagareja per la casa com si levités. Morena de pell. Ulls blaus d'una tonalitat més aviat fosca. Ni un gram de greix. Pits mitjans i rodons, d'una ingravidesa miraculosa. Una passada. Ha cuinat una mica de cuscús amb verdures i una salsa de curri, una de les seves especialitats. La natura ha estat generosa amb ella. I ella li correspon. Cada cop que coincideixo amb l'Esther, a les reunions familiars de Dénia, la tinc incrustada al cap durant dies. No sembla ser-ne conscient i em tracta amb una cordialitat agressiva i desconcertant, força intimidant. El Miquel s'adona que això m'imposa. Somriu cada cop que intercepta un creuament de mirades o una abaixada d'ulls meva. Un altre cunyat s'emprenyaria. Però el Miquel no. És un noi de puta mare. En correspondència, per respecte al

Miquel, sempre havia tractat d'evitar les fantasies sexuals amb l'Esther.

El pis és petit. Em tocarà dormir uns dies al llit plegable amagat al sofà. El Miquel em pregunta per l'Àlícia. Sap alguna cosa. Li dic que demà enraonem. Estic cansat. Pleguem. Jo miro de dormir i ells carden. Amb cura de no fer soroll. Però el pis és petit. M'escalfo com un adolescent. Avui no podré evitar-ho. Em faig la palla llargament ajornada amb l'Esther com a motiu d'inspiració. Una palla ràpida i trista, de mandril. Miro el mòbil abans de dormir. L'Àlícia no ha donat senyals de vida. Ni un missatge miserable desitjant-me una mort lenta i anguniosa, diguem-ne, torturat per uns mercenaris albanesos. Ni un sobri i sintètic «Gerard: t'odie». Res.

• 2 •

Amb el decurs dels anys, el meu cos traïdor es nega a la regeneració dels excessos, potser perquè les alegries s'espaien en el temps, potser per l'acumulació històrica de substàncies tòxiques, pel que siga, però de la ressaca imperial de diumenge he passat hui a la catatonía més paralitzant, amb una veu interior que em diu «Vicky, fillaaa, desperta d'una puta vegadaaa», com si estiguera drogada encara, movent-me amb la velocitat d'execució d'un astronauta reparant la càpsula a l'espai exterior, així uns quants minuts, fins que se m'ocorre posar música a tota virolla, «This is an emergency», de The Pidgeon Detectives, un tema adhesiu i animat per poder arrancar, per

no continuar mirant l'armari com un objecte estrany, sense capacitat d'escollir una mísera falda i una brusa, la música sempre acudeix en el meu suport, la música i un cafè amb llet, ben carregat, una senyora banyera de cafeïna, on collons m'he deixat el tabac?, una veueta interior em deia que les seqüeles de la presentació a Madrid serien dures, molts nervis, molta festa, crec que ja sé què posar-me, però no trobe la falda vaquera, merda, és possible que no hi haja una puta cigarreta en tota la casa?, Vicky, carinyet, ets un putó desastre.

Així que arribe a la discogràfica, encara amb el disc dur sense arrancar, Marta se'm penja al coll, em fa dues besades efusives i em diu que ja ha eixit una crítica del concert en un diari estatal que posa molt bé els Rafreep, l'acrònim estrany que s'ha inventat per anomenar els Radio Free Europe, se solta del meu coll i fa saltets com una xiqueta que haguera trobat sota el llit la seua nina perduda, però en llegir amb deteniment la ressenya t'adones que no n'hi ha per a tant, que la crítica traspua condescendència, especialment quan el putó pendant escriu que la banda «compensa con actitud la falta de rodaje, un sonido defectuoso y un exceso de simbiosis con los registros primigenios de los REM más imberbes», ara sí que m'ha fotut, per alguna cosa s'han posat el nom d'una de les seues cançons, hòstia, s'ha de ser un poc ignorant, o un poc malparit, diu això i que encara han de cercar un discurs propi i bla, bla, bla, no acabe d'entendre l'eufòria de Marta, perquè els xicots estigueren prou sòlids, i si el tècnic de la sala s'haguera pres alguna molèstia allò hauria sonat molt bé, però encara sort que la crítica acaba dient

que la banda figura entre el més atractiu de la nova fornada de l'indie estatal i destaca l'impacte que han tingut amb les cançons penjades al MySpace, tot i que pense també que pitjor serà quan comencen a eixir les crítiques de les revistes especialitzades, que alguns naixen batejats i amb padrins i unes altres hem de resar, no li he transmés a Marta els meus dubtes per no obrir el vell debat, que hauríem d'haver apostat per una banda en castellà, perquè algú en aquest negoci tindrà la punyetera sort de traure els propers Lori Meyers, però no, ara que està malvist nosaltres publiquem un disc de rock revival en anglès, perquè Francesc va insistir en què la maqueta era molt bona i tenia cançons «glorioses», ara ja no té remei, no cal fer-li més voltes, em vaig deixar embolicar i veurem com acaba la festa, perquè si ocorre el que m'imagino haurem de xapar, pense en això i en el temps que ha de passar fins que enganxem de nou una bona referència estrangera que ens faça traure una mica el cap, ara que estem de capa caiguda, però Marta ha decidit no deixar-me respirar, perquè torna de nou amb un somriure triomfal i m'obri al meu ordinador un parell de ressenyes de pàgines web bastant més entusiastes, amb una mà en la meua gepa i l'altra en la seua barbeta, amb posat de superioritat moral, sabent com em fou això, crítiques bestials sobre el concert, i, de retruc, sobre el disc, amb mencions a la producció, cony, molt bé, almenys farem rendible el capritx dels xicots d'anar a gravar a Nashville, que ens va costar els quatre ovaris... i ara on collons està el tabac?

Segon cafè, enèsima cigarreta, el mal de cap crònic em transporta a la festa de després del concert, en un antre de

Malasaña, amb Marta desbocada i els xicots de Radio Free fins a les celles de psicotròpics regats amb un bourbon d'importació que hi havia als vestidors, cortesia de la sala, em vaig trobar aliena a l'esperit col·lectiu de triomf, penjada per l'enyorança de Jordi, absent, en el meu univers particular, ancorada en una tauleta, auxiliada per un gintònic, fins que Àlex, una mediocritat com a guitarra però guapo com un sol, tot i que sense el carisma de Rafa, el cantant, se'm va acostar, més borratxo que un barril, i em va dir que estava molt content d'haver editat amb nosaltres, molt agraït, que érem unes ties de puta mare i que ni ell ni el grup oblidarien mai l'oportunitat, desllavassat, amb la veu ennassada, acostant-se cada volta més, fent lliscar la mà del muscle cap al sud, cada volta més a prop del meu cul, i jo me l'espolsava, perquè la cosa podia, però mentre Àlex perpetrava el seu desmanyotat acaçament sexual em preguntava a mi mateixa si Jordi m'havia estat infidel alguna vegada, si era capaç de resistir les temptacions aprofitant els quatre-cents quilòmetres que ens separaven, aquesta relació a distància, enquistada, i estirant del fil vaig reparar en el fet que, entre unes coses i unes altres, feia un mes que no ens vèiem, temps suficient per gaudir de desenes d'oportunitats de follar, amb qui li vinguera de gust, fent valdre la planta estupenda de metre huitanta i molts, la barbata estudiada de dos o tres dies, la destresa innata per trobar les paraules exactes, per afalagar-te, per tal d'aconseguir que no et cabreges mai amb ell, dubte que a qualsevol altre pardal li haguera permès de dir-me Moneta sense posar-li el cap de l'inrevés, però a ell li ho vaig permetre la

primera vegada quan em va vindre amb aquell rotllo melindrós, perquè està com un pa de quarta, perquè ho va dir amb aquella veu de baríton, jo què sé, perquè m'agradava molt més que cap mascle que havia conegut, i ara aquell malnom estúpid s'ha convertit en un costum incòmode, no puc estar-me d'imaginar-me'l fent ús de les seues dots de seductor amb alguna de les jovenetes que devien acudir dis-sabte a la presentació del seu nou poemari a Palma, no li he telefonat per preguntar-li, i tinc un correu seu sense obrir.

Hola Moneta!

Com va anar la presentació a Madrid? M'imagina que bé. El viatge a Mallorca ha estat brutal, hi eren tots els amics d'allà i alguns residents a Barcelona. Molta poesia. I molta festa, no et vull enganyar. T'he trobat a faltar. M'agradaria que conegueres els amics d'allà, perquè són molt divertits. Trobe que és genètic, qüestió de la insularitat. Vaig tornar a casa ahir de matí i vaig passar la vesprada desfent-me de la ressaca. I a la nit tenia de convidats Núria i Joan. No me'n recordava, em trobava molt i molt cansat, però em sabia greu ajornar-ho. Ja ho tens: vulgues o no, més xerrada, més ampolles de vi. Fins a les cinc de la matinalada. He dormit molt poc. Ara estem en l'esplai i et puc escriure, però a primera hora, amb els de segon, les he passades ben putes. No m'eixien les paraules i tenia el cap encara embotat. Els alumnes s'oloren quan no estàs en condicions i es fan els ofesos, els fills de puta, els mateixos que no fan un brot ni que els maten. I la tortura continua perquè encara em queden un parell o tres de classes fins a la vesprada. Segon gelocatil, què hi farem. Esta

setmana t'enviaré un parell o tres de poemes que vaig escriure a l'avió, perquè em digues què et semblen.

Me n'oblidava. Després de la presentació, anàrem a veure els Antònia Font. Tenies raó, són francament bons. M'he baixat una cançó amb alguns versos que em recordaven a tu: «T'estim, jo volia fer un reggae, t'estim sé que això és més un vals... Redunden aquestes paraules, damunt tot lo que hem fornicat».

Enyore el teu cos, la teua boca, els teus pits tibants, els teus llavis sobre la meua carn, recórrer les teues cames amb la llengua, fins al moment d'obrir el fruit saborós i humit del desig, enyore la manera en què et mous, com em mires, amb l'ànima i els cabells suats, quan cerques la meua boca després de fer l'amor. No és un poema, però si me'l treballe podria ser-ho i fins i tot te'l podria dedicar. Amb noms i cognoms. Alguna es morirà d'enveja.

Adeu, Moneta!

«Alguna es morirà d'enveja», escriu, amb un parell, en un altre sonaria presumptuós, però ell és així d'estupend, ho deixaré córrer, no vull contestar-li fins després de dinar, quan arribaré a l'agència, si hi arribaré, perquè la temptació és telefonar a Maribel i dir-li que no puc amb l'ànima, que no em trobe bé, però no ho faig perquè no seria honest després d'haver passat el matí a la discogràfica, perquè l'agència paga les factures, perquè si haguérem de viure del segell faria temps que ens haguérem rendit, o hauria de desempolsegar l'acústica i fer hores en el metro, passant la safata, però no tanquem perquè Marta i una servidora ho necessitem com l'aire que respirem, perquè la vida seria insofrible sense el nostre cau,

allò que em fa sobreviure a tantes vesprades suportant clients indecisos, mira'm alguna cosa a Bali o Cancun, que siga barata, o si no ens n'anem a esquiar, o a París, bé, a París no, que ara farà massa fred, no?, i si mires també...?, la mare que els ha parit, vivim sobre una balança que té en un costat la benzina vital i a l'altra la mitja jornada que fa quadrar els números, tinc un mal de cap apoteòsic però no li puc dir a Maribel que no puc anar-hi perquè no seria honest...

• 3 •

-Alícia?

-Hola Gerard...

-Hola Ali, pensava que ja no em tornaries els dos milions de missatges i telefonades.

-Ja. On eres?

-A la parada del bus. Camí de la nova feina.

-Ja...

-Ali?

-(...)

-Et trobes bé?

-Nooo! Com he de trobar-me? Em donen plaça a Barcelona, per fi, parlem de buscar una altra casa, feta a la nostra mida, encetar una nova vida. I ara resulta que te'n vas a València. No ho entens?

-Sí, ho entenc, però les coses són així, no he tingut gaires opcions. No he pogut triar.

-De segur que sí. Genial. De puta mare.

-Baixa a València el cap de setmana. Dormiríem a casa del teu germà. Així enraonaríem.

-No ho sé... Mira, no. Tinc massa coses a corregir. Dona records a Miquel i a Esther.

-És clar que sí, ja saps que me'ls estimo molt. Ali...

-Què vols? Tinc classe ja mateix, hauries de saber-ho. No sé per què em vaig molestar a fotocopiar-te els meus horaris.

-Et juro que no ha estat cosa meva. Un ajust, no ho sé, avui m'ho explicaran...

-I quant de temps se suposa que seràs a València?

-Aaa... La veritat és que no ho sé.

-(...)

-Ali?

-(...)

-Estàs plorant?

-Acabem. Tinc classe.

-T'estimo.

-Tu creus? Penge.

-Espera, no pengis! Ali: podries enviar-me el meu iPod per missatgeria? No sé el temps que trigarà a pujar...

-Ves-te'n a prendre pel cul.

Intento que a la reunió introductòria no se'm noti massa que estic ben fotut. No he dormit una merda. L'Alberto, el meu nou cap, sembla un bon element, ample i cofoi, d'una edat indefinida. Transmet confiança. És un pas, penso. M'explica, molt per sobre, per què soc aquí. A grans trets, preparen els sistemes informàtics d'edificis de l'Administració

valenciana. El meu nou cap fa un gest d'angúnia quan relata que la feina es fa en contacte directe amb els polítics, els seus assessors i els tècnics de les conselleries. Una relació, pel que sembla, gens fàcil. Però dissenyar sistemes per a empreses tampoc no és que sigui un camí de moqueta i pètals de rosa caient sobre el cap a càmera lenta. Respecte de les meves tasques directes, m'avança que el meu horari serà flexible, el mateix que admetre que faré més hores que els xinesos dels tallers clandestins del Maresme. Cap novetat en relació amb Barna. La meva funció serà introduir les aplicacions i el software nous als sistemes informàtics dels edificis públics que gestionaran, preparar els projectes i presentar-los als clients. «Fins quan?». «Depèn», contesta. «Si el que m'estàs preguntant és quan podràs tornar a Barcelona, no et puc donar una resposta concreta. Hi haurà un parell de persones nostres treballant amb tu. En acabar la faena, ens hem d'assegurar que dominen el teu camp de treball, que tindran autonomia suficient. Un any. Potser dos. Dependrà de tu, Gerard. De la teua eficiència a posar en marxa els sistemes i de la teua aptitud per transmetre coneixements als companys i als clients». Depèn. Odio aquesta paraula. Resolts els preliminars, l'Alberto em presenta els meus companys. Salutacions. Hola, holaaa, hola com estàs. Encaixada no gaire enèrgica de mans als nens. Petonets castos a les noietes. N'hi ha un parell, la Clara i l'Amor, de molt prometedores, follestibles, segons la peculiar taxonomia de Manel, un paio de la central de Barna, groller com un estibador, que no es tallava un pèl a l'hora d'escanejar el sexe contrari. No

tenia cap tipus de contenció en això i tampoc a l'hora de provar sort. Fins i tot assegurava haver aconseguit que l'Eva, la responsable de personal, la dona més odiada de la planta, li fes una mamada en el sopar d'empresa de Nadal a canvi de convidar-la a coca. «Anava molt passada, noi, molt passada, i estava boja per fer-se un parell de ratlles, que fort, nen, la tenia amorrada a la titola... No m'ho podia creure!». Escoltant-lo, qualsevol fe en la condició humana s'esvaeix. I el cas és que l'anècdota, el succés, més aviat, era versemblant perquè la tal Eva evitava la presència del Manel a l'oficina, en fugia com de la mateixa mort. Recordo el Manel sempre que conec dones noves: tracto de no ser gaire obvi en les meves primeres exploracions visuals. Hi ha força temps per davant. Malauradament. Gairebé tothom parla espanyol. Però l'Alberto parla el català d'aquí baix. Com un altre noi que em presenta. «I ací tens Efebeí, el company que tindràs de suport en els teus projectes». Un paio prim, *gafapasta* de manual, amb els cabells molt negres, deixats caure a l'estil casual. Mitja vida perquè el serrell caigui en la posició adequada. Efebeí?, això és perquè t'agrada investigar?, pregunto, mig encuriós. També per fer conversa. «No, en realitat són les meues sigles: Francesc Barberà Ivars. Però a l'oficina els fa gràcia dir-me Efebeí». Ah, mola. Aclarit. Per la manera de parlar, un valencià après, diferent al de les comarques, trobo que és un noi d'aquí de València. L'avantatge de tenir nòvia valenciana, o projecte d'exnòvia, no ho sé ben bé, i haver baixat aquí amb regularitat, és un cert coneixement del medi, els bassals que convé no trepitjar. Cada cop que tinc

una trobada amb la realitat valenciana recordo la primera vegada que vaig dinar amb la família de l'Alícia i el meu sogre es va marcar un discurs sobre els catalans carregat de tòpics i caspa, ofensiu fins i tot per a mi, queestic fins als nassos de la política catalana, dels polítics i dels llepaculs dels seus voltants que posen la mà a la caixa. Trobo que m'estava provant. Em sentia com el Ben Stiller enfrontat al Robert De Niro. L'Alícia em fotia cops a les canyelles per sota la taula, perquè no respongués a les agressions. No ho vaig fer. Assentia amb el cap i li responia dient alguna cosa així com que a mi l'Ebre i els camperols del puto delta me la bufaven, que estigués tranquil. Vaig assajar el millor dels meus somriures. Canvi de tema. Futbol. Faig veure que hi entenc. Oh, sí, el Barça juga molt rebé, sí. Però el València... ets del València, Antonio?.. Ja ho suposava... Doncs el València fa un joc d'equip d'allò més eficaç. Un gust veure'l, és clar que sí, quina llàstima les dues finals de Champions, oi? Vaig aconseguir aparentar ser un noi normal. Victòria. L'Alícia va correspondre a la nit a la meva inequívoca demostració d'amor amb una mamada històrica, irrepètible. De fet, mai no s'ha tornat a repetir.

L'Alberto em duu al meu nou lloc de treball. Taula, ordinador i una pila de documentació amb protocols i la descripció dels projectes que tenen entre mans, per posar-me al dia. L'ambient és net i silenciós. Ningú no surt a fumar, ni interromp, ni fot pel cul amb bajanades. Així i tot, començo a llegir amb la mateixa concentració que si hagués tingut les amigues de la tieta, que sigui a la glòria, bramant a dintre dels meus pàmpols amb el seu to agut i desagradós, en els

límits de la tolerància humana. Cap a tres quarts de dues, l'Alberto se m'acosta, em posa una mà a l'espatlla i em diu que per al primer dia ja n'hi ha prou. Em suggereix que agafi els protocols i els projectes i que els faci una ullada a casa. Truca el Miquel. Ja m'ha trobat un pis de lloguer. Quina màquina. Si no fos ell, pensaria que té molta pressa a fer-me fora de casa seva. Que no és el cas. Ni sabent que l'Esther em posa a cent mil. Crec que això li agrada. Un noi de puta mare, el meu cunyat. Oi tant!

• 4 •

De vegades em plantege si aquesta relació se sosté per la distància, si Jordi seria capaç de mantindre una convivència diària, amb el llast de la rutina, dubtes que fan por perquè sovint el pressione per tal d'acabar amb aquesta sensació d'eterna provisionalitat, aleshores ell s'empara en el seu somriure encisador i m'assegura que sí, que l'hi estan mirant, que el curs que ve, a tot tardar, obtindrà la comissió de serveis a Xàtiva, o a Ontinyent, i podrem viure junts, una resposta que asserena el meu esperit, temporalment almenys, perquè, per moments, també apareix el vertigen, la perspectiva de malbaratar una relació que, si més no, funciona bé així, amb l'encant del retrobament, quan m'arplega en l'andana de l'estació de Sants, m'agafa per les natges, amb les seues manotes, m'enlaira i em besa amb golafreria mentre girem sobre el nostre eix, com en una pel·lícula ro-

màntica, com cap mascle ha estat capaç de fer-ho, i soc conscient que cada volta que aniré a veure'l ell marcarà l'agenda, em dissuadirà d'anar a algun concert guapo a la Razzmatazz, o a l'Apolo, m'embolicarà per visitar algun dels tuguris del Raval farcits de poetes que l'afalaguen i poetesses segregant lubricant vaginal, personal que se'l mira com si fora un déu en la terra quan ix a l'escenari i recita els seus poemes de sexe i amors viciats per complexitats ridícules, posades en escena que Jordi conclou amb un somriure de triomf infantil, gaudint del seu poder de seducció, llavors se'l veu integrat, a més de feliç, es nota que l'estimen i el valoren, que és algú en aquell món, un adolescent perpetu en un univers despreocupat on jo soc Vicky, la promesa del príncep, per això els seus sequaços literaris, els xics, sobretot, em tracten com a una reina, per això i perquè, a diferència de Jordi, a qui la seua miopia monotemàtica li impedeix sovint d'entrar en el meu espai d'interessos, els seus amics barcelonins són melòmans compulsius, alguns toquen en grups, fins i tot, i els fa gràcia que jo treballe en una discogràfica independent, em fan preguntes i intercanviem coneixences, a desgrat de Jordi, que per moments deixa de ser el centre de l'univers quan m'integre en les converses sense necessitat de tindre'l com a tutor i introductor, un paper secundari que no li fa el pes, i tard o d'hora arriba el moment en què em mira d'una forma especial, perversa i dolça alhora, m'agafa el cubata a mig consumir, el diposita sobre la taula, em posa la jaqueta sobre els muscles, ens acomiada dels amics, que protesten per la promptitud de la retirada, com en un ritual reiteratiu,

el preludi del moment anhelat, quan ja sols estem ell i jo, quan arriba el moment gojós de tancar-nos en la seua habitació, quan em treu la roba sense golafreria, com volent-me generar més tensió, fent passar els minuts lentament, mossegant-me la pell per seccions, girant-me, inspeccionant tots els racons, alterant la meua respiració fins al moment en què, per fi, em trau les braguetes, delicadament, i la seua llengua em fa levitar, remoure'm entre els llençols, allargant el temps fins al moment que arriben les escomeses i jo ja estic exhausta i feliç, m'agafe a ell com una paparra a un cabell, arrapant-lo, apoderant-me de la seua esquena, desitjant que deixi de moure's per tindre'l quiet al meu costat i poder contemplar-lo suat i satisfet, mentre esperem que les pulsacions vagen minvant i ens deixem arrossegar a una son tèbia, tendra, un instant desesperadament bonic, tan misteriosament bell que esgarra l'ànima saber que no serà etern.

Falten tres dies per al dissabte i, després de cinc setmanes de llarga espera, ens podem veure per fi, ho desitge tant que em costa dormir, treballar o desxifrar les imatges d'una televisió que mire però no veig, perquè tinc la ment a quilòmetres de distància, una ansietat que m'interroga, que em fa preguntar què m'empenta a canviar les coses, a voler alterar un rumb que, fins ara, sempre ens ha dut a port, la neguitosa sensació que si el tinguera sempre al meu costat això s'acabaria, així són les coses, faig per convèncer-me que hi hauria uns altres al·licients, també especials i intensos, però ja no suporta la sensació d'estar compartint Jordi amb unes altres dones, malgrat no tindre dades que confirmen la sos-

pita, ni un indicati, ni un dubte, ni una inflexió en la seua veu, ni una vacil·lació quan parla de les femelles que l'envolten, companyes d'institut, poetesses, espontànies, guàrdies urbanes, conductores d'autobús, caixeres, cambreres, totes les dones que tenen contacte amb ell, una capacitat d'atracció em posa en guàrdia, em provoca gelosia, un sentiment irracional, estúpid, vulgar, tan banal que em fa vergonya, i trobe com a antídod contra l'angoixa la convicció que Jordi és un esperit tan lliure que no hauria de ser posseït per una sola persona, que puc donar gràcies per estar gaudint-lo tant de temps, premi de consolació que no em fa feliç, perquè servidora és molt moderna i això i allò però el vull per a mi sola, sense interferències i sense haver de compartir-lo, necessite tindre'l ací, al meu costat i veure'l tots els matins, corrent el perill que això supose el final, perquè mai no tindrè garanties del contrari.

• 5 •

Primer cap de setmana a València. Decideixo quedar-me aquí, penjat del portàtil i llegint la salvatge pila de documentació pendent. El Miquel i l'Esther em pregunten si vull sortir amb ells a sopar i a fer una copa, que seran quatre o cinc i alguna propina tòxica. No em ve de gust. Em quedo a casa seva, com un fill que ha d'estudiar per a l'examen. Faig un parèntesi: compro a la pizzeria la cantonada un parell de pizzas mitjanes, una sobredosi conscient de colesterol: xoriço, salsitxa frankfurt i mortadel·la i una quatre formatges

amb bacó. I una ampolla de vi barat. Un enverinament arteri-
al massiu. La programació de la televisió és infecta. Faig un
parell o tres de passades per tots els canals: detritus amb for-
ma de debats, resums futbolístics i sèries de saldo. Arribo al
clímax amb els impagables canals de televenda i una mena
de serial eròtic sud-americà, amb irrisòries escenes de sexe
envoltades de boirines i actrius emetent artificiosos gemecs
multiorgàsmics. Gairebé tan excitant com la contemplació
d'un munt de merda assaltat per mosques verdes. Apago la
televisió, higiènicament, i engego el portàtil per tal d'accedir
al meu web de referència de pornografia casolana. Els meus
gustos són relativament senzills: parella jove, amateur, per
descomptat, sense ínfules d'estrelles porno, que no facin
arabescos i que siguin atractius. Pits grans però naturals
(ella) i branca de mida estàndard (ell) per no fer-me sentir
acomplexat. Hi pots trobar tot tipus de gent, a la xarxa. De
fet, hi ha una qüestió que m'obsessiona d'un temps ençà:
si prenem en consideració l'oceànica quantitat de pàgines
web que contenen porno, professional i casolà, multiplicada
pels milers i milers de nois, noies, madurs, madures, anci-
ans i ancianes que hi surten, de tota raça i condició física, po-
dem concloure que milions de persones arreu del món tenen
enregistrades i distribuïdes per la xarxa les seves escenes
sexuals. L'acte íntim per excel·lència, si descomptem les ac-
tivitats escatològiques, ha esdevingut, en un sentit genèric,
la més pública i exposada a la mirada aliena de les accions
de l'ésser humà. Hi ha molta pena que ho fa per calés. Però
què empeny una mestressa de casa i el seu marit lampista,

o una parella quasi adolescents que potser deixaran de ser nuvis el mes següent, a exposar-se així? Exhibicionisme? Afany de notorietat? Una malaltia mental no diagnosticada? A tothom li agrada veure els altres follant. Sempre que els altres no siguem nosaltres. O això semblava. També és possible que molt d'aquell material fos concebut per a l'autoconsum i acabés penjat. Fet i fet, l'autocontemplació sexual té un punt morbós i atraient. Per això són tan suggeridors els miralls de les habitacions. I per això, en alguna ocasió, vaig proposar a l'Alícia enregistrar-nos en plena feina, per tindre material propi, per a nosaltres, vaig haver d'especificar, res de difusió a la xarxa. Avui hauria estat molt útil. Però ella em va dir que si la gravava mentre ho fèiem em tallaria els ous i els llençaria per la finestra perquè foren devorats pels gossos del carrer. Després de masturbar-me sento un buit ofegós i carregant, alguna cosa semblant a un principi de depressió. M'acabo el vi. I apago el llum. Demà tinc cita amb el propietari del pis.

Primera bona notícia en dies. El pis és perfecte. El meu arrendador és un altre *gafapasta* com Francesc, un noi ros i baix, més gran que no pas jo, fregant ja els quaranta, que espanta els rigors del pas del temps amb una samarreta vermella de Wilco decorada amb un colom de la pau, texans moderns i vambes Converse. Molt jovenívol, ell. Es diu Xavier i no hi viu des de fa temps. De fet, tenia llogat el pis a un amic del Miquel, també de Dènia, un guionista de televisió que l'havia deixat per anar a viure amb la nòvia. Tot plegat, ho hem d'agrair a les ànsies d'aparellament. El pis és

cèntric, petit, però amb espai per als meus discos i llibres... Quatre-cents bitllets més despeses. Tal com estan les coses, està força bé. L'amo del pis i jo ens fotem una birra en una terrassa a les torres de Serrans, molt a prop del pis. L'agonia de l'estiu s'hi fa notar pels raigs de sol afeblits, d'una cremor tolerable. La brisa, una mica més càlida que la de Barcelona en aquestes dates, contribueix a regalar-nos una temperatura que frega l'excel·lència. Hi ha ambient, gent que circula, fa fotografies o s'atura per mullar la gola. Totes les taules són petades. Davant nostre, vegeta una parella que deteriora les meves afeblides creences en el gènere humà. Ella: rossa de pot, amb un escot generós per poder lluir les mamelles operades, rodones i estirades com pilotes d'handbol. Lletja com un pecat de cobdícia. I amb tres dits d'un ridícul maquillatge de pallaso. Ell: pereta, bragat, amb camisa fúcsia, corbata impossible, americana deixada caure sobre la cadira, ulleres fosques *outlet* i un posat desafiant d'estar força orgullós de la seva euga. Mirada superior rotllo «hola, mira quines bufes té el meu *pión* i quins músculs tinc jo, som una parella super-respecial, uaaa...». Patètics. Però no ho saben. Perquè molta gent és com ells, pensen igual, tenen les mateixes inquietuds i aspiracions vitals. Gent postissa, anestesiada, absurda. «Gente abollada», com cantaven els Surfin' Bichos.

Aterro de nou a la conversa just en el moment que el Xavier m'explica que a València va ser molt feliç, però que ell i la seva companya volien tenir un nen i marxar al poble, a Xàtiva. Treballa de periodista freelance i escriu novel·les en català. O sigui: els diners del lloguer li van de conya. M'ensenya el

barri. On es pot dinar, on es pot fer un entrepà, les copes, on es poden comprar els queviures més urgents. I em recorda alguns consells útils sobre el pis. El més important: si a les properes falles encara hi soc, he de fugir uns dies, al més lluny possible. Davant hi ha un casal faller amb força activitat tot l'any. També em confessa, en ple atac de sinceritat suïcida, incompatible amb la condició de propietari, que, de vegades, es fa botellot a la plaça de baix. Som al barri del Carme, em recorda. Però no a l'epicentre de la moguda. I que l'aparell de televisió se sent com el cul, que si vull el retira, però que no me'n comprarà un altre. Tanta sinceritat em deixa desarmat. I està content d'haver renovat inquilí tan aviat i pel mateix preu. El més increïble és que ja hi puc entrar a viure. Demà mateix agafo les maletes i m'hi instal·lo. Abans de tornar al pis del Miquel, pregunto al Xavier si podem pujar un altre cop. Torno a fer-hi una ullada. I em sorprenç a mi mateix abraçant el meu arrendador per tancar el negoci. El Xavier somriu, complagut. I saltant com un ressort, com si se li hagués oblidat alguna cosa important, afegeix que el tema de l'aparcament al barri està molt malament, que si vull té una plaça a la zona de davant, passat el riu. Li dic que no passi ànsia, que no condueixo. Em mira amb curiositat, amb la mateixa condescendència que tothom a qui se li comunica l'avinentesa galàctica que encara queda algú al planeta sense carnet i sense el puto cotxe. Un problema menys que tindràs, sentència. I no arribo a saber si ho diu de veritat o per no trencar l'estranya complicitat generada.

Segon esdeveniment decent, quasi consecutiu: l'Àlícia m'ha enviat l'iPod a cal Miquel. Me l'enduc al treball, més content que el món. El somriure de satisfacció no em dura gaire: l'Alberto ens crida al seu despatx perquè falta la presentació de PowerPoint d'un projecte que ha de presentar a la tarda. La cagada és meva, però ens reuneix a tots per no bolcar en mi tota la responsabilitat. L'Alberto és el meu ídol. Deu dies aquí i ja vaig de puto cul. Enyoro la meua vida allà. Enyoro l'Àlícia, ara ja ho sé. És una melangia que va més enllà del desig sexual. És l'angúnia prèvia a la pèrdua. Perquè sento que alguna cosa s'enfonsa. Almenys ja tinc aquí l'aparell de música. En tornar a casa del Miquel, em deixo caure al sofà i engego l'aparell en mode aleatori. Sonen els Jayhawks. La vida sembla una mica menys agra. Però tinc la mala ocurrència d'engegar l'ordinador.

Hola Gerard,

Fins ara havia evitat parlar amb tu per telèfon perquè tenia moltes coses a dir-te i ja saps que per escrit les organitze millor. Què hi farem. Vull disculpar-me, en part. Vull dir que la meua reacció ha estat crua, violenta, però necessite que entengues que la teua decisió ha estat un colp baix. M'agrada Barcelona. I no tinc cap intenció de tornar allà baix. No em ve de gust. Ací estic bé. Tinc plaça, gent que m'estima. Estabilitat. Un lloc al món. I tu decideixes anar-te'n. Em sembla que no has lluitat el suficient, que no has plantat cara, que no t'has fet valdre, que has alçat la bandera blanca abans de la batalla. No era una qüestió laboral, Gerard. Es tractava de nosaltres dos. Amb el que jo guanye tenim

per passar una bona temporada, marge suficient per fer botifarra a la teua empresa i buscar una altra cosa. Eres molt bo en el teu treball. I hi ha empreses d'informàtica a Barna per donar i vendre. Tens un bon currículum i seria molt millor si la sang circulara per les teues venes, si lluitares, si xafares algun cap de tant en tant. Tothom ho fa. Has demostrat no tindre gaire personalitat. Em sobra el «gaire». T'ho diré sense eufemismes: has demostrat no tindre un parell d'ous. M'esperava molt més.

Ara em trobe sola, ací dalt, i si la nostra relació segueix avant, que encara no ho sé, estem condemnats a veure'ns de tant en tant, els caps de setmana, d'arrapa i fuig. Una merda. Tinc trenta-dos anys, Gerard, i un treball estable de funcionària de l'educació. Molt bonic, sí. Un somni. Però m'agradaria que anàrem més enllà, que maduràrem com a parella, que passàrem pantalla. No t'ho havia dit fins ara, però m'agradaria tindre un fill. Ho sé des de fa unes setmanes. Estava encoratjada perquè quan eixia el tema, quan ho parlàvem mig en broma, com si no anara amb nosaltres, no posaves la cara de lluç de la majoria dels homes atacats per la síndrome de Peter Pan que pensen que corre perill el seu estil de vida asincrònic. Tu no. Tu feies un somris i pensaves alguna cosa per a tu. Era un pas, no cregues, perquè sense aquella actitud no hostil no haguera començat a fer-li voltes en el meu cap, a fer comptes, a projectar mentalment com seria. Ara ja no hi eres. I jo no mouré un dit per tornar a València. Ni tan sols a Dénia. Això ho has de tindre clar.

Per cert: aquest cap de setmana he estat a Dénia, precisament. Necessitava oxigenar-me. Però no volia que ho saberes. No volia veure't. Deia que anava a disculpar-me, però no sé ben bé